

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ  
25 Δεκεμβρίου, 2017

Α  
Ν  
Α  
Γ  
Ρ  
Α  
Μ  
Μ  
Α  
Γ  
Ι  
Α  
Γ  
Ε  
Ν  
Α

Αγαπητέ μου Ενορίτη,  
Ιδού λοιπόν. Για κάποια νύχτα και πάλι θα μας πουν οι άγγελοι.  
Για κάποια νύχτα, που όλα έχει τη δύναμη ν' αλλάξει.  
Γιατί και πάλι αρρωσταίνουν όπως τότε οι ψυχές.  
Και τα πνεύματα νωθρεύουν.  
Και μονδιάζουν τα σώματα.  
Οι άνθρωποι και πάλι περίτρομοι κυκλοφορούν.  
Αισθάνονται, πως ένα δίχτυ αράχνινο υφαίνεται παντού τριγύρω.  
Ένα δίχτυ, από το οποίο κανείς δεν ξεφεύγει.  
Όλο θυμίζει εκείνον που από το πουθενά έρχεται κι όλο σ' αυτό  
πηγαίνει.  
Γεγονός αναντίρροτο είναι, πως ανερωμάτιστοι καταλήξαμε πάλι οι  
άνθρωποι.  
Χωρίς ικμάδα. Ζωή. Νόημα. Στόχο. Όνειρα.  
Κι όλο γυροφέρνουμε στη γη μας. Και γύρω απ' αυτή.  
Κι όλο αναζητούμε.  
Τί άραγε;  
Μα το δρόμο μας.  
“Κι είν' το ίδιο το στρατί”, που εκεί μπορεί να μας βγάλει. Εκεί που  
Εκείνος γεννήθηκε. Στη σπηλιά τη μικρή και απέριτη με τη φάτνη.  
Φτερώνουν άραγε τα πόδια μας προς τα εκεί πηγαίνοντας;  
Ή όλο και κοντοστεκόμαστε; Κι αναμετρούμε τ' ανηφόρι το ψηλό;  
Άσχετο βέβαια, αν κάθε άλλο απ' ανηφόρι είναι. Έτσι, πάντως,  
φαντάζει από μακριά στη θωριά μας.  
Τη νύχτα τούτη τα λόγια μάταια είναι. Και άχρηστα.  
Είν' η νύχτα των έργων. Οι αντιστάσεις θρυματίζονται. Ξεθαρρεύουν  
οι ψυχές. Σπάξει για τα καλά η μονοτονία. Κι όλοι στρέφονται προς  
τα εκεί.  
Τούτη η στροφή, ότι άλλο είναι, παρά γραφική. Ανεπανάληπτη.  
Όλο ζωντάνια στροφή.

Στρέφονται για εκεί λοιπόν. Όλοι και όλα.  
Ακόμη κι οι τηλεοράσεις (“Το ζώο(!): όπως είπε φίλος αγαπητός)  
Και τα φώτα. Οι προβολείς. Κι η δημοσιότητα.  
Ανθίζουν χαμόγελα τώρα. Ελπίδες φωλιάζουν στις ψυχές. Όλοι  
πια ονειρεύονται.

Αύριο... Αύριο όλα θα είναι καλύτερα.  
Ο Χριστός γεννιέται αυτή “τη νύχτα, τη χριστουγεννιάτικη (που)  
λυγούν τα πόδια”.

Τί θα γίνει όμως, αν αύριο...;

Ας μη προχωρούμε στο αύριο.

Ας ζήσουμε το σήμερα. Ζώντας το σήμερα με το Χριστό.

Ευχή και προσευχή μας να είμαστε- γιατί όχι; μαζί Του και αύριο.

Καιρός λοιπόν να φύγουμε από της ανίας μας τον βάλτο.

Καιρός να στραφούμε στ’ αστέρια.

Να πετάξουμε στον ουρανό με τους αετούς.

Στα σύννεφα ν’ ανεβούμε κι ακόμη παραπέρα.

Τούτη την ανάβαση μόνο η απέριπτη σπηλιά προσφέρει.

Είναι η μόνη μας ευκαιρία.

Ας την εκμεταλλευθούμε.

Κι η ζωή μας θ’ αλλάξει.

Θα τη φωτίζει εκείνης της νύχτας τ’ Αστέρι.

Στο φώς του λοιπόν ας λουστούμε.

Για πάντα. Ως το τέλος.

Φίλε μου, Καλά Χριστούγεννα.

Με την αγάπη μου,

